

paa den Maade, som de gjøre. Naar dette er Tilfældet, kan jeg ikke indse nogen Grund til at udtale det, som Udtalelsen her i Beslutningen gaar ud paa, nemlig en absolut Dadel og i Grunden ikke Andet. Naar jeg siger, at Beslutningen i Virkeligheden ikke indeholder noget Andet, saa er det, fordi idetmindste jeg for mit Bedkommende er i højeste Grad i Tvivl om, hvad Andet den indeholder; den indeholder ikke med Bestemthed nogen Udtalelse om, at man ønsker, at Forbudet skal hæves, den udtaler ikke noget Bestemt om, hvorvidt man anser Regjeringen for ubesøjet til at opretholde Forbudet; om dette er begrundet deri, som jo kunde tænkes, at man mener, at det bør hæves, at Omstændighederne ere af den Art, at nu Forbudet fornøftigvis kan ophøre, og at det efter Omstændighederne og Forholdene for Landet vilde være ønskeligt og fordelagtigt, at det ophører, eller om denne Mangel af Besøielse, man udtaler sig om, skulde ligge i Lovgivningen, saa at altsaa Udtalelsen nærmest skulde være den, at Ministeriet mangler Lovgrund til at opretholde Forbudet og derfor, hvis det vilde opretholde det, i alle Tilfælde maatte søge at finde en lovmæssig Besøielse. Jeg anser det imidlertid for høist tvivlsomt rigtigt at vedtage Noget, som af de forskjellige Medlemmer, der deltage i Afstemningen, kan tillægges en saadan aldeles forskjellig Begrundelse, og som til Syvende og Sidst dog ikke indeholder nogen bestemt Udtalelse, om man ønsker Forbudet hævet eller ikke. Jeg vil ogsaa tilføie, at forsaavidt som Meningen er den, at vi her skulde udtale, at Ministeriet manglede en bestemt Lovgrund, altsaa at det skulde være Manglen i saa Henseende, man paataler, saa vil jeg for mit Bedkommende meget nødig være med til at udtale noget Saadant. Jeg anser det for overordentlig uheldigt, naar en Myndighed udtaler Noget, som man dog i Virkeligheden ikke kan gennemføre, naar den udtaler Noget, hvorom man maa sige, at den dog i syvende og sidste Instants ikke er den afgjørende. Jeg anser det derfor ogsaa for meget uheldigt, naar man her i Forsamlingen vil udtale Noget om, hvad en virkelig Lovfortolkning vil give og ikke give. Smød dette staar jo i dette Tilfælde Ministeriets Udtalelser om dets Opfattelse af Loven, og Ministeriet vil naturligvis holde fast paa denne sin Opfattelse, og jeg kan da ikke indse, at man i og for sig kan udrette Nogetsomhelst ved en saadan Udtalelse. Man giver kun en Mening tilkjende, men dette er altid uheldigt for en Myndighed, og man kan nu tillægge Folkethinget en større eller mindre Myndighed, end jeg gjør — jeg kjender Folket,

som tillægge det en større Myndighed, end jeg gjør, og jeg kjender Folket, som tillægge det en meget mindre Myndighed — men i alle Tilfælde er Folkethinget efter min Overbevisning en saa høi Myndighed, at det skal være meget forsigtigt med at udtale en saadan Ansøielse, som det dog til Syvende og Sidst ikke har Magten i Hænde til at gennemføre. Jeg kan nu heller ikke indse Andet, end at alle de Herrer, for hvem det dog væsentlig er om at gjøre at faae Forbudet hævet — baade de, der ikke ønske at udtale nogen Dadel over Ministeriet og de, som dog nok kunde ønske at faae denne Veilighed til at udtale en saadan Dadel, men hvem det dog først og fremmest er om at gjøre at faae Forbudet hævet — meget vel kunne stemme med os og ogsaa i alle Henseender ere opfordrede til at stemme med os. Det er dog aabenbart, at det just ikke er den allerhelstigste Wei at gaa, naar man vil have En til at gjøre Noget, som man ønsker, da at begynde med strax at vise ham — om jeg maa bruge det populære Udtryk — den knyttede Næve. Naar man virkelig ønsker, at Noget skal gennemføres, er det dog meget mere praktisk ganske kort og bestemt at sige: Jeg er af den og den Mening, og jeg ønsker, at Du skal tillægge denne min Mening al mulig Vægt. Man har da en ganske anden Grund til at tro, at Bedkommende vil imødekomme En, end naar man træder op paa en saadan Maade, at man begynder med at fornærme Bedkommende. Naar jeg nu ønsker, at der skal komme noget Virkeligt ud af denne Sag, naar jeg ønsker tilligemed mine to ærede Medforlagsstillere, at det Forslag skal blive vedtaget, som vi have stillet, og Beslutningen saaledes formet maa blive sendt til Regjeringen, kan jeg forsaavidt fatte mig temmelig kort, som mine Grunde derfor naturligvis for en stor Del ere de og væsentlig falde sammen med dem, der i saa Henseende ere udtalte af det ærede Medlem, der talte paa Indbringernes Begne. Jeg anser det for ønskeligt jaavel for vort Forholds Skyld til Sverige som for vort Forhold herhjemme, at dette Forbud snarest muligt bliver hævet, og jeg tror ogsaa, at Tiden virkelig er kommen, da vi uden Betænkelighed kunne gjøre det. Jeg lægger ligesom det ærede Medlem stor Vægt paa Forholdet til Sverige, jeg er med ham fuldkommen enig i, at det er af største Betydning baade for os og ogsaa naturligvis for Sverige, at der mellem os ikke alene er et venstabeligt Forhold, men at der er et saa kordialt Forhold som muligt, og at vi i alle Forhold, hvor vi kunne samvirke, samvirke med hinanden paa den bedst mulige Maade. Nu kan det jo naturligvis ikke neg-